

יום א', ט' באדר תשס"א (4 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע טוב!

מעשה גבורה שאירע אתמול, ב-ח' באדר א' בשנת תשי"ד (1954-5714):
טוראי נתן אלבו, משושלת רבנים ידועי שם, וחייל ביחידת חי"ר, קיבל משימה ממפקדיו – לפרק את רימוני היד לאחר אימון. הוא לקח איתו את הרימונים לאוהלו והחל בביצוע המשימה. תוך כדי פירוק הוא שמע קול נקישה, והבין שניצרתו של אחד הרימונים השתחררה. כשהרגיש שצפויה סכנה לחבריו הנמצאים לידו ובסביבתו, התרחק מהם בריצה כשהרימון לפות בידיו ולחוץ לחוזהו. הוא השליך את עצמו לתעלה וכך מצא את מותו בהצילו את חבריו והחיילים שהיו בסביבה. מעשה הגבורה צויין לשבח ולמופת ע"י הרמטכ"ל, רב-אלוף משה דיין "על שהקריב את חייו למען חבריו. **"מחנה נתן"** בבאר-שבע נקרא על שמו. נתן אלתרמן הקדיש אחד משיריו לזכרו.
אלבו עלה לבדו ממרוקו בשנת תשי"א (1951) וגויס לצה"ל שנה לאחר מכן. רק 8 שנים לאחר מותו עלתה משפחתו ארצה.

ומנתן לנתן... היום, ט' באדר, הוא יום פטירתו – לפני 31 שנה – בשנת תש"ל (1970-5370), של המשורר **נתן אלתרמן**. עלה ארצה מפולין ב-1925 בגיל 15. מ-1934 היה אלתרמן בעל טור חרוזים פוליטיים קבוע בעתון 'הארץ' ומ-1943 ב'דבר'. "הטור השביעי" דן בענייני היום, ודרכו השפיעה על הלכי-הרוח ביישוב. בין שיריו, **"אז אמר השטן"** (המתאים לע"ד לימים אלה):
"אז אמר השטן, הנצור הזה, איך אוכל לו?
איתו האומץ וכשרון המעשה, וכלי מלחמה, תושיה ועצה לו,
ואמר: לא אטול כוחו, לא רסן אשים ומתג, ולא מורך אביא בתוכו,
ולא ידיו ארפה כמקדם. רק זאת אעשה:
אכהה מוחו, ושכח שאיתו הצדק..."

לקראת פורים (שיחול השבוע ביום ששי ולמחרת ביום שבת קודש ולמחרת ביום ראשון – פורים משולש)...

חג הפורים חל (בדרך כלל) בימים י"ד ו-ט"ו באדר, והוא זכר להצלתם של היהודים בימי אחשוורוש מגזירת המן, ש"חשב על היהודים לאבדם, והפיל פור – הוא הגורל – להומם ולאבדם". על-שם הפור נקרא החג **"פורים"**, ולתיאור הפרשה הזאת מוקדשת מגילת אסתר. י"ד באדר נקבע פורים של "פרוות", ואילו ט"ו באדר, שבו נחו "היהודים אשר בשושן" מאויביהם, נקבע פורים של שושן ושל "כרכים בארץ-ישראל, המוקפים חומה מימות יהושע בן-נון" (בזמן התנחלות ארץ-ישראל ע"י בני ישראל). בניגוד לחג החנוכה, המנציח מערכה שהתנהלה על קיומו ה**רוחני** של עם ישראל, נתון היה על כף המאזניים במאבק בין המן לבין מרדכי ואסתר עצם קיומו ה**פיזי** של העם היהודי. לכן הינצח חג הפורים לא רק באמצעים רוחניים, אלא גם באמצעות ביטויים גשמיים, האומרים כאילו: הרינו קיימים, אוכלים, שותים, שמחים. מכאן ההוראה לסעודת פורים ולמשלוח מנות, שהם ביטויים גשמיים, וכן למתן מתנות לאביונים, אשר באות להוכיח כי

יום נעים (עם תפילה לפדיון שבויי ישראל...)

"הדף היומי לתולדותנו"

בס"ד

יום א', ט' באדר תשס"א (4 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

חלק מעצם קיומינו היא דאגה לזולת. שמחת פורים היא גם מעין הפגנה כלפי יורשינו של המן, ממשיכי דרכו שבכל הדורות. {ההמשך, בע"ה, מחר} [יהדות – הלכה למעשה]

יום נעים (עם תפילה לפדיון שבויי ישראל...)

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 6432843 - 08 (מרדכי)